

SVJEDOK KAMIONOM PREVOZIO SREBRENICKE LESEVE

Author: [Karen Meirik](#)

Dramaticnim svjedocenjima trojice novih svjedoka ipak nije dokazana umiješanost srpskih oficira iz Bosne u ubojstva

Kada su, na sudjenju vojnim zapovjednicima bosanskih Srba – Vidoju Blagojevicu i Draganu Jokicu – tuzioci od suda zatražili četiri dodatna dana za izvodjenje dokaza, obrazložili su to time što su, kako su rekli, pronašli nove svjedoke, koji će optužene direktno povezati sa srebreničkim masakrom, u kojem je srpnja/jula 1995. život izgubilo 7.000 muslimanskih muškaraca i dječaka.

Oni su najavili da se radi o četiri osobe koje su najvažnije u citavom slučaju, te da je među njima i vozač koji je prevezio leseve kamionom, od mjesta na kojem se pogubljenje odigralo, do masovne grobnice.

Blagojevićev branilac, Mihael Karnavas (Michael Karnavas), nije imao nikakvih zamjerki na taj zahtjev. “Mi pozdravljamo pojavljivanje svih svjedoka koje su oni [tuzioci] u stanju dovesti”, rekao je on. “I sigurni smo da nitko od njih neće moći povezati g. Blagojevića sa zločinima za koje je optužen.”

A kada su ovog tjedna dodatni svjedoci najzad bili pozvani, pokazalo se i otkuda Karnavas toliko samopouzdanje.

Jedan od svjedoka bio je bivši radnik u rudniku, Krsto Simić. Rijec je o vozaču kojeg su tuzioci najavili još onda kada su zatražili četiri dodatna dana.

Simić je dao mučan iskaz o svemu što se desavalo onih srpanjskih/julskih dana tokom kojih je počinjen masakr. On, međutim, u svom svjedocenju sa zločinima ipak nije povezao Blagojevića i Jokica, nego Momira Nikolića – oficira bosanskih Srba koji je već priznao krivicu za zločine koje je počinio u Srebrenici.

Simić je pred sudom ispricao kako je njemu i još petorici vozača bilo naredjeno da odvežu kamione u Kravice, jedno od mjesta na kojima su vrsena pogubljenja, te da pakupe tijela ubijenih. Pri dolasku, Simić je – kako kaže – svoj kamion parkirao pokraj ostalih.

“Poceli smo tovariti tijela, i u tome nam je pomagala civilna zaštita [njeni pripadnici]”, rekao je on, vidno potresen već i samim prisjećanjem.

Simiću je pokazan avionski snimak poljoprivrednog dobra koje se nalazi u Kravici, pa mu je tako pružena prilika da pokaže i gdje su kamioni bili parkirani, gdje se nalazio zapovjednik Nikolić, i odakle su bili primorani utovarivati tijela.

U jednom trenutku, od Simića je – kako kaže – bilo zatraženo da se uključi u posao. “Dobio sam naredjenje od Momira Nikolića da zamijenim svog kolegu koji više nije mogao izdržati”, rekao je on.

Kada mu je postavljeno pitanje o razlozima zbog kojih je njegov kolega odustao, Simić je odgovorio: “Ne znam, možda je bio umoran: možda je zapravo bio mentalno preopterećen.”

Simic je rekao da je utovario dvadesetak tijela u kamion, u gomilama od po cetiri ili pet, te da su ona bila odjevena u civilnu odjecu.

Potom su Simic i svi ostali svoje kamione odvezli u Glogovu, gdje su vec bile iskopane jame u koje je tijela trebalo pokopati.

Nakon sto je i to obavljeno, Simic se, kako kaze, zajedno s ostalim vozacima odvezao u Bratunac, gdje se, jos uvijek u pratnji vojne policije, i parkirao. "Stigla je voda, oprali smo kamione i potom krenuli kuci", rekao je.

Poslije izvjesnog vremena, Simicu je bilo naredjeno i da sudjeluje u akciji zataskavanja srebrenickog zlocina, odnosno u premijestanju tijela iz masovne grobnice u Glogovi na drugo mjesto - u Zeleni Jadar.

Potom su se, tvrdi Simic, ponovo vratili u Bratunac. "Parkirali smo na istom mjestu gdje i ranije . . . Ponovo smo oprali kamione i zatim otisli kuci na odmor", rekao je on.

Zapitan o tome kako se osjecao. Simic je odgovorio: "Bio sam strasno uplasen."

On medjutim nije izrazio i zaljenje zbog toga sto je sudjelovao u sahranjivanju. Umjesto toga, rekao je da se osjeca veoma lose "jer su mozda uz pomoc tog istog vozila tokom rata sahranjeni i neki moji rodjaci u Bratuncu".

Simic je objasnio da je njegova obitelj nastradala u napadu muslimanskih snaga iz Srebrenice u prosincu/decembru 1992. "Izgubio sam brata, starog 30 godina - na njegovom lesu je bilo 50 rana. Ostao sam i bez majke", rekao je on. "A ostali rodjaci su se toliko izmijenili da ih jedva prepoznajem. Nase su kuce bile srusene ili spaljene. Ne zelim vise o tome pricati."

Tokom unakrsnog ispitivanja, Karnavas je Simica upitao je li tokom operacije sahranjivanja bilo gdje sreo njegovog klijenta Blagojevica. Simic je odgovorio kategoricno negativno.

"Nisam ga vidio ni na jednom punktu", rekao je on.

Sljedeci u nizu svjedoka optuzbe, koji su se pojavili u zadnji cas, bio je Blagojevicev vozac, Milan Nideljkovic. Ali ni on, kao ni Simic, nije povezao svog bivseg pretpostavljenog sa srebrenickim zlocinima.

Nideljkovic je medjutim u svom iskazu detaljno opisao ono sto se dogadjalo nakon sto je srebrenicka enklava pala i nakon sto su Muslimani deportirani.

Kao vojnik iz sastava treceg bataljona armije bosanskih Srba, Nideljkovic je - prema vlastitim rijecima - vozac postao 1995. On je ispricao kako je Blagojevica dovezao u srebrenicku oblast sutradan po padu enklave, ali nije iznio nikakve dokaze o umijesanosti optuzenog u masakre. Rekao je samo da se povremeno zaustavljao kako bi oficir prokontrolirao svoje jedinice.

Tuzioci su pred sud izveli i svjedoka koji se pojavio pod sifrom P-210. On je 1995. bio Blagojevicev tjelohranitelj, a izjavio je i da se zajedno s optuzenim 12. lipnja/jula 1995. zatekao u Bratuncu, gdje je u skolskoj zgradi bila smjestena grupa zatvorenika iz Srebrenice.

P-210 je izjavio i da misli kako je policajcu koji je cuvao strazu pred skolom Blagojevic rekao kako se “ne smije dozvoliti nikome da ih mucu ili provocira”.

Blagojevic je takodjer svjedoku licno naredio da “osigura da ne bude nikakvih problema . . . ni s onima koji su prebaceni u skolu”.

U svom svjedocenju, P-210 je rekao da Blagojevic nije znao da ce zatvorenici biti pogubljeni.

Dok je unakrsno ispitivao svjedoka, Karnavas je svog klijenta opisao, ne kao genocidnu osobu koja organizira ubojstva u Srebrenici, nego kao Samaricanina koji uvijek zeli pomoci ljudima, nezavisno kojoj naciji pripadaju.

Karnavas je svjedoka zapitao sjeca li se kako je Blagojevic, naisavsi na jednog ranjenog vojnika, zastao da mu pokraj puta pomogne. A kada je P-210 potvrdio da se sjeca, Karnavas ga je upitao: “Jeste li mozda culi da je vas zapovjednik pitao [tog vojnika] je li on Musliman ili Srbin?”

“Pa, mislim da me je zapovjednik cuo kako ga pitam za dokumente. Ali je sutio”, odgovorio je P-210.

“Zapovjednik ga nije pitao za porijeklo, zar ne?”, nastavio je Karnavas.

“Ne”, suglasio se svjedok: “U tom trenutku kamion je krenuo . . .”

“I”, rekao je Karnavas završavajući svjedokovu recenicu, “on je zamolio da kamion preveze tu osobu do bolnice kako bi joj se – nezavisno od toga je li se radilo o muslimanskom vojniku koji se kretao u pravcu Srebrenice, ili srpskom vojniku – pružila odgovarajuća vrsta pomoći.”

Planirano je da se posljednji dodatni svjedok pred sudom pojavi 26. veljace/februara.

Karen Meirik izvjestava za IWPR.

Source URL: <https://iwpr.net/sr/global-voices/svjedok-kamionom-prevozio-srebrenicke-leseve>